

Twee acteurs, één onemanshow

Koen De Graeve en Tom Vermeir maken de eenzaamste autorit in 'Locke'

In *Locke*, de nieuwe voorstelling van Compagnie Cecilia, wordt werfleider Ivan Locke pijnlijk geconfronteerd met een misstap. Wie de rol van Locke speelt? Daarvoor gooien Koen De Graeve en Tom Vermeir telkens een muntje op aan de start van de voorstelling.

MAGALI DEGRANDE

P *Locke'*
Compagnie Cecilia
Straks op tournee
★★★★★

Het verhaal van *Locke* is niet nieuw. Compagnie Cecilia haalde de mosterd bij de gelijknamige Brits-Amerikaanse film uit 2013 in regie van Steven Knight. Het bijzondere aan de film was dat er slechts één acteur op het scherm te zien was, Tom Hardy. Hij zit in de auto. Alle gesprekken die hij heeft, voert hij via de telefoon.

In de theaterbewerking tossen Koen De Graeve en Tom Vermeir wie er aan het stuur mag zitten. De ander wordt stemacteur. Toen wij gingen kijken was De Graeve 'Ivan Locke', morgen kan het Tom Vermeir zijn. Dat beide mannen alle rollen hebben ingestudeerd, maakt deze voorstelling, in een regie van Yahya Teryn, nog indrukwekkender.

Eens het lot bepaald heeft wie gaat rijden, verdwijnt - bij ons dus - Tom Vermeir naar de achterkant van het toneel en zit Koen De Graeve op het midden van het podium, met zijn rug naar het publiek en de hand losjes op een micro-

foonstaaf als was het een stuur. Hij kijkt recht in de camera. Achter hem zie je livebeelden van zijn gezicht in close-up.

Mimiek is alles in dit stuk, waar de eenheid van plaats zo ver is gedreven dat er niets gebeurt buiten dat kader van een gezicht. Alles zit in het hoofd, waar zovoel op knappen staat dat het knettert als vuurwerk op een eindejaarsavond. En net omdat mimiek alles is, kan dit alleen door goede acteurs gebracht worden. Acteurs die niet vies zijn van een camera, acteurs bij wie je op de huid kan zitten. Dat zijn De Graeve en Vermeir allebei.

Dat beide mannen alle rollen hebben ingestudeerd, maakt deze voorstelling nog indrukwekkender

Hoewel de emotie vooral bij de bestuurder zit, haalt ook Vermeir alles uit de kast om met verschillende stemmen, accenten en zelfs een fluit collega's, Lockes vrouw, Lockes minnares en kabinet-

medewerkers neer te zetten. Ivan Locke is een schoolvoorbeeld van een man die altijd zijn best heeft gedaan. Dat wordt bevestigd door de stemmen van alle personages: "Je bent de beste werfleider die wij al hebben gehad", "Ik hou van jou", "Kom je straks weer mee hamburgers eten, papa?". Maar op weg naar Rotterdam, een autorit van ruim anderhalf uur, verliest hij het even. Omdat hij simpelweg niet overal tegelijk kan zijn. Omdat hij ook maar een mens is.

Foute grap

Het drama ontwikkelt zich in verhoudingen die kloppen, geen woord wordt er te veel gezegd. Zelfs de foute grap op Gerty's antwoordapparaat - "Spreek een boodschap in na de bieb...liothek" - is een doelbewuste zet om de personages die niet in beeld komen mee te schetsen.

Na het vertrek van artistiek leider van Compagnie Cecilia Arne Siereus, was het niet geheel duidelijk welke kant het ging opgaan met het gezelschap, maar met dit stuk mogen ze meer dan ooit trots zijn op hun handelsmerk 'modern volkstheater'. *Locke* is een roadtrip, niet naar Rotterdam, wel naar onze diepmenselijke emoties. Naar alles wat we ooit verkeerd hebben gedaan. Naar alles wat we nu anders willen doen. En wat voor een roadtrip! En wat voor een soundtrack! Johannes Verschaeve van The Van Jets staat samen met Ben Brunin, Frederik Heuvinck en Luk Vermeir te drummen en met elektrische gitaren te snerven. Terwijl het asfalt voorbijraast, zien we een traan in De Graeves ooghoek. Ook wij kregen het lastig.

Als Tom Vermeir de vertelstem is, vertolkt Koen De Graeve het hoofdpersonage, en omgekeerd.